Landesbibliothek Oldenburg

Digitalisierung von Drucken

D. Lavrentii Heisteri Profess. Pvbl. Helmstadiensis Academ. Caesar. Regiae Lodin. Ac Berolin. Collegae Compendivm Anatomicvm Totam Rem Anatomicam Brevissime Complectens

Cvm Figvris Aeneis

Heister, Lorenz
Norimbergae, MDCCXXXII.

VD18 90513142

De Sceleto.

urn:nbn:de:gbv:45:1-9909

quibus plerique Autores ante sceleti sive ossum specialem explicationem agunt, a tyronibus, meo quidem iudicio, recte percipi vix possunt, nisi prius speciali ossum notitia instructi sint; idcirco de illis in fine huius osteologiæ dicturi sumus, & iam ad sceleti (38) explicationem progredimur.

DE SCELETO.

divisio.

60. Dividitur sceleton in truncum & extremitates seu artus. Truncus constat ex capite, spina dorsi, ossibus pectoris atque innominatis.

61. Caput est, quod supremæ colli vertebræ insistit; ac dividitur vulgo in cranium, & sa-ciem sive maxillas: quibus vero etiam os hyoi-

des addi potest.

de cranio.

62. Cranium, quod & calvaria dicitur, est pars capitis, magnam illam osseam cavitatem efficiens, quæ cerebrum alias includit: adeoque omnia ossa, quæ ad hanc cavitatem consiciendam conspirant, ossa cranii nobis vocantur.

ovalem, superficiem exteriorem convexam & interiorem concavam; magnitudinem, crassitiem inæqualem; substantiam, ex duplici tabula sive lamella, interiori & exteriori, cum interiecta diploë, sive meditullio, constantem; compositionem ex diversis ossibus; connexionem per suturas; usus.

64. Ossa huius (62) octo sunt: nimirum os frontis, duo parietalia, duo temporum, occi-

pitale, sphenoides, & ethmoides. a)

65.0s

a) Offibus eranii nonnulli Autores yaria adhuc alia adferibune

65. Os frontis, quod & coronale dictum, est os frontis. primum cranii os: duplex in infantibus, sed ut plurimum simplex in adultis; quandoque tamen & in his ad nasum usque bisidum. hoc notamus situm, figuram irregularem, connexionem, crassitiem, superficiem internam; in qua fovea & eminentia annotanda, quibus adhæret sinus longitudinalis duræ matris; superficiem externam, in qualocus, ubi fiti funt musculi frontales, temporales, atque annulus cartilagineus musculi trochlearis oculi; apophyses septem : quarum sex ad orbitas conficiendas concurrunt; septima vero ossa nasi sustentat : denique sinus frontales, eorum usum & variam magnitudinem ac constitutionem in adultis; a) ut & mirabilem illorum ortum atque genefin in pueris. b)

of off parietalia, off a bregmatis, verticis, si off parieve sincipitis quoque dicta, secundum & tertium talia,
cranii os constituunt: in quibus notamus situm, sigram fere quadratam, magnitudinem,
connexionem, crassitiem; superficiem externam, in qua situs partis musculi temporalis seu
crotaphitis; superficiem internam, in qua sul-

2

nomina, quam quæ nos adduximus: quia vero reliqua apud scriptores practicos vix occurrunt. & tyronibus nominum copia confusionem creat, hic ea omittera consultum duximus, retinendo solum usitatiora. Miror vero recentem de ossibus scriptorem nonnulla horum offium nomina omittere, & nova, eaque inustata substituere.

a) vid. Schneider. de Catarrh. fig. 1. p. 484. Palfin. Ofteolog. Tab. L & II. & differt. de cavitatibus offium capitis, Altor-fii 1722. edita.

b) De foraminibus eorumque usu, tam huius quam reliquorum eranii ossum, intra coniunctim dicemus. ci, arbusculas repræsentantes, ab arteriis duræ matris impressi, & soveæ, tam pro sinu longitudinali & laterali, quam pro glandulis duræ matris; tandem locum, bregma, in infantibus Fontanella sive fons pulsatilis, dictum, & quomodo in his generetur.

temporum.

67. Ossa temporum, squamosa & petrosa quoque dicta, quartum & quintum os efficiunt: atque in his confideramus situm, figuram valde irregularem, connexionem, substantiam squamosam & petrosam; apophyses quatuor, iugalem seu zygomaticam, mammillarem seu mastoideam, styloideam, a) & petrosam; locum, ubi articulatur maxilla inferior; meatum auditorium; locum, ubi ligamentum auris inseritur iuxta processum mastoideum; fossas sigmoideas, ubi sinus laterales duræ matris siti; incisuram sub processu mastoideo, ubi musculus biventer oritur; foveam, in qua finus venæ iugularis latet; sinus in apophysi mastoidea, in cavitatem tympani sæpe hiantes. Statum denique in fœtu, ex parte petrosa, squamosa, & circulo osseo sive annulo, cuius rimæ membrana tympani innascitur, qui tandem successu temporis in meatum auditorium osseum mirabiliter expanditur.

ossa audi-

68. In osse temporum, & præsertim in parte petrosa, notanda adhuc sunt cavi-

TAS

a) Hanc in iunioribus per articulationem (quæ interventu cartilaginis fit) cum motu iungi ossibus temporum, notavit Ruyschius: Advers. Anat. Decad. III. pag. 30: hinc in plerisque craniis eam deficere. Hæc vero cartilago in senibus sæpe sit ossea, & sic cum osse principali sit pars continua.

TAS TYMPANI, & in ea ossicvla avditvs, vulgo quatuor, & totidem notabilia foramina. Officulorum primum malleus dicitur; in quo consideranda caput, cervix, manubrium, cum membrana tympani iunctum; duæ apophyses, quaru altera longissima, Raviana male dicitur, a) quia a Folio iam descripta b) pro insertione musculi mallei externi. Alterum Incus: in qua corpus, fovea pro articulatione cum malleo, & duo crura: quorum longiori iungitur officulum tertium, Stapes dictum. In hoc notanda caput, incudis cruri longiori iunctum; basis, fenestræ ovali labyrinthi insistens & duæ partes laterales, internam superficiem sulcatam habentes. Quod vero multi pro quarto officulo auditus numerant, inter incudem & stapedem collocatum, atque os orbiculare appellant, mea quidem sententia, non est peculiare ossiculum; sed tantum epiphysis cruris longioris incudis. Foraminym vero primum, cui stapedis basis insistit, fenestra ovalis, alterumque, huic vicinum, fenestra rotunda appellatur. Hoc ad cochleam; illud, ad vestibulum ducit. Tertium foramen per canalem ad os definit, qui ductus sive tuba Eustachii audit: per quem nonnulli fumum tabaci, ore attractum, per aures emittere, & surdi, ore aperto, melius audire possunt; quartum vero in cellulas processus mastoidei hiat. Omnia hæc auditui inserviunt. 69. In-B 3

a) Borbaave Instit. Med. cap. de Auditu.

b) vid. Folii nova auris internæ descriptio, & Bartholin, Anata-Reform. pag. m. 715. qui ultimus vero cam non satis bene delineavit.

69. Intima pars auris, ob varios mirabiles meatus, LABYRINTHVS dicitur: in qua notanda cavitas, medium labyrinthi constituens, vestibulum nominata: a cuius altera parte occurrunt tres canales, semicirculares dicti, maximus, medius & minimus, quinque orificiis in vestibulum hiantes; ac altera parte cochlea, spiras duas cum dimidia perficiens: in qua nucleus, & canalis a lamima (pirali in duos divifus: quorum fuperior in vestibulum hians, scala vestibuli; inferior, per fenestram rotundam cavum tympani respiciens, scala tympani nuncupatur a Valsalva. a) Denique canalis nervi auditorii, 1. communis, amplior, in quo foraminula ad labyrinthum. 2. Proprius, angustior, & longior: desinens partim exiguo foramine in cranii cavum, partim in aquaductum Fallopii. b)

oecipitis.

quo consideramus situm, siguram irregularem; statum in infante recens nato, ubi ex
quatuor plerumque frustis constat; connexionem, crassitiem insignem; apophyses tres,
duas condyloides, pro articulatione cum suprema vertebra, totoque capite sustentando;
& tertiam ad sellam equinam, cui iungitur,
extensam. In superficie interna apud adultos, crucis siguram; cui sinus longitudinalis
& laterales, itemque processus duræ matris
adhærent: & intra hanc, quatuor excavationes, in quibus cerebri lobi posteriores &
cerebellum recubant. In superficie externa,
eminen-

⁶⁾ Traft de Aure humana. b) ibid. Tab. VII. fig. 4.

eminentias & foveas varias superficiales post foramen magnum, quibus varii capitis musculi inseruntur.

71. Os septimum cranii, sphenoides, cuneifor-sphenoides; me & bastlare dicitur : quia instar cunei reliquis calvariæ ossibus est infixum, & tanquam basis pleraque, ut & quædam maxillæ superioris ossa, quasi sustinet. Figura eius valde irregularis est, unde nonnullis etiam multiforme audit. Dividi potest in basin & latera sive alas, ad tempora expansas, ac deinde in partem superiorem & inferiorem. In parte superiori basis ostendit sellam equinam sive turcicam, sub qua sinus latet, sphenoideus dictus, qui quandoque duplex, & in nares hiat, quandoque nulla in nares apertura adest. a) Interdum etiam totus hic sinus deficit. Apophyses habet tredecim, sex internas sive superiores, iuxta fellam equinam: & septem externas sive inferiores; quatuor scilicet pterygoideas, musculis originem præbentes, duas styloides exiguas, musculis certis uvulæ trochleæ officium præstantes; & septimam, quæ vomerem subit; fossas tres, unam in sella equina, duas inter apophyses pterygoideas.

72. Os ethmoides, seu cribriforme, octavum cribrosum, cranii os constituit. In hoc consideranda situs, extensio per nares & orbitas, figura, connexio, status in infante; aphopyses quatuor, ut crista galli, septi narium pars superior, & duo ossa sponagiosa.

B 4 giosa

a) quod etiam in diff. de cavitatibus offium capitis notatura pag. 15.

gio/a(quæ & turbinata vocantur) superiora a), quibus Morgagnius duo minora addit, b); pars cribrosa, cavernosa, & papyracea sive plana; sub qua varii sinuli diversæ siguræ, magnitudinis & numerie; & denique usus diversus diversarum eius partium.

73. Omnia hæc offa in infantibus recens natis nondum fatis perfecta funt, sinus & meditullium fere deficiunt, fibræ osleæ in generatione plerorumque a centro in ambitum, radiorum instar, feruntur, & pleraque eorum ex diversis adhuc constant frustis: neque suturæ adhuc adsunt; varia tamen sæpe interiecta ossicula triquetra.

furure.

74. Verum in adultis cranii ossa iunguntue ut plurimum per svīvras; quæ vel communes sunt vel propriæ. Hæ vel veræ dicuntur; quando ossa denticulatis quasi eminentiis inæqualibus, extus fere tantum conspiciendis, mirabili artisicio sibi invicem iunguntur: d) ut coronalis, sagittalis, lambdoidea; vel salfæ seu spuriæ: ut squamosæ ossium temporum & parietalium, imo etiam ossis frontis & sphenoidis eo in angulo, ubi cum parietalibus

coeunt.

b) Advers, anat. VI. Tab. II. fig. 3. qq, ubi & maiora delineantur.

d) Wisslow Hift, Acad. Reg. Scient. An. 1720.

bent: verum quia in annosioribus continuæ sunt cum parte reliqua, rectius pro partibus ossis ethmoidis haberi possunt.

e) conf. Morg. Adv. I. p. 38. Sed finum in hoc offe a nemine indicatum & a fe primum detectum esse feribit Santorinus obs. anat. p. 89: an vero a me hic non sit indicatus, aliis diiudicandum relinquo.

coeunt. a) Communes vulgo transversalis, (os frontis in facie cum subiectis ossibus iungens) sphenoidalis, ethmoidalis, zygomatica b) &c. appellantur; quæ vero exiguæ funt considerationis. Nonnulli calvarias futuris prorfus de-

stitutas viderunt. c)

75. Inter suturas præsertim lamdoideam & sagirtalem, hinc inde in craniis variis distincta quædam parva officula quandoque reperiuntur, a nonnullis ob figuram qualemcunque triquetra, ab aliis Wormiana dicta, (quamvis Galeno iam nota fuerint) incerti situs & figuræ, per suturas reliquis iuncta: quæ a quibusdam speciatim contra epilepsiam prædicantur. d)

76. Vsus suturarum est 1. ut dura mater firmissime ibi cranio iungatur & pericranio; 2. ut ob ossa cranii, in infantibus ibi disiun-Eta, caput facilius extendi & crescere queat; 3. ut cerebri transpiratio, inprimis in iunioribus, utpote humidioribus, fortior ibi possie fieri; 4. ut præcaveantur aliquo modo magnæ cranii fracturæ; 5. forte etiam, ut medicamenta ibi applicata, præsertim in iunioribus, me-

lius penetrare queant.

BS

77. A

b) Non nulli adhuc varias suturas communes recensent : ut nasales, palatinas, lacrymales &c. quæ vero recius ad harmoniam referuntur.

c) Fallopius de Offibus. conf. Differt. Meibomii de Suturis cranii, Altorfii sub præsidio I. M. Hoffmanni defensa & Connors Differt. de stupendo offium coalitu.

d) Cranium asservo, ubi sutura lamdoidea duos digitos transversos lata est, & plus quam viginti talia officula distincta continet.

a) idem, ibidem cum Vesalio, qui & graves fabricæ rationes reddunt.

maxilla.

77. A cranio pergimus ad MAXILLAS: sub quibus intelligimus reliqua capitis ossa, sub anteriori parte cranii sita, sed ad cavitatem eius nihil facientia: quarum altera superior dicitur, & immobilis cranii ossibus adhæret; altera inferior, quæ mobilis est, pro usu multiplici.

78. Longitudo earum minor est, quam in omnibus aliis animalibus, si respectum habeas ad corporis magnitudinem: procul dubio ad pulchritudinem maiorem homini conci-

liandam.

fuperioris o∫a. 79. Superior componitur ex 13. ossibus, & 16. dentibus, si numerus corum completus est.

80. Inter 13. illa ossa sex sunt paria: quorum 1. lacrymale. 2. nasale. 3. iugale. 4. maxillare. 5. spongiosum inferius. 6. palatinum, & ultimum impar, Vomer vocatur. a)

81. Coniunguntur inter se per iuncturam ad sensum æqualem, quæ harmonia dici solet.

82. Primum par, ossa lacrymalia seu ossa unguis, vocatur: in quibus consideramus originem nominis, situm, magnitudinem & circumferentiam, connexionem, substantiam te-

nerri-

Multi hæc offa maxillaria non nominibus, fed folum numero, distinguunt: ut par primum, secundum, tertium &c. quod vero, quia tyronibus facile erroris & confusionis ansam suppeditat, & leviori negotio nomina hæc, quam numeri, retinentur; dum numerus nullam ideam de osse exhibet, atque eodem iure lacrymale, nasale, iugale, palatinum &c. primum vel secundum dici potest, & auctores etiam in modo numerandi non conveniunt, nominibus potius indicatis utendum ese censoo, quam numeris.

nerrimam; sulcum, pro conformatione canalis nasalis; usum; operationem chirurgicam, quæ in sistula lacrymali ibi sieri solet.

83. Secundum par funt offa nasi: in quibus situm, circumferentiam, figuram, substantiam, superficiem utramque, connexionem, locum, ubi cartilagines narium adhærent, & usum notamus.

84. Tertium, offa iugalia sive zygomatica, quæ & ossa malæ vocantur, constituunt: in quibus etymologiam, situm, circumferentiam, substantiam duram, connexionem, apophyses quatuor, loca ubi musculi masseter & zygomaticus originem habent, foramina cum corum usu.

85. Quartum par, ossa maxillaria efficiunt: in quibus consideramus circumferentiam, magnitudinem, situm, nexum, apophyses quatuor: 1. iugalem, 2. nasalem superiorem, 2. nasalem inferiorem, cui septum nasi iungitur, & 4. palatinam a); excavationes palatinas & nasales; dentium alveolos; sinum, vulgo autum Highmori dictum b), quamvis Vesalio e) Columbo, Bauhino, aliisque iam cognitum, huiusque magnitudinem, & orificii sive aperturæ sinus constitutionem in viventibus; usum dupli-

a) Hæ apophyses palatinæ a quibusdam male pro peculiaribus ossibus, sub ossum palatinorum anticorum nomine, describuntur: quia nunquam sunt a reliqua huius ossis parte distincta.

b) Delineatio eius vid. in Palfini Ofteolog. Tab. II. fig. 2. & Drakii Anatom. Tab. XVIII. fig. I. & II. Veruna hos finus quandoque deesse, notavit Morgagnius Advers. anat. VI. pag. 116. sed rarissime.

e) de fabric. Hum. corp. pag. 49.

duplicem; 1. pro voce, 2. pro muci secretione; canalem nasalem; operationem chi-

rurgicam in certa ozænæ specie.

86. Quintum par ossa spongiosa sive turbinata inferiora vocatur. Hæc parva sunt, oblonga & friabilia, atque adhærent interiori parti ossum maxillarium (85) & ossibus palatinis in cavo narium. Aeris ad pulmones irruentis frigus temperant, illapsum muscarum aliorumque animalium in fauces impediunt, & membranæ pituitariæ expansionem pro variis usibus augent. a)

87. Sextum par, Ossa palati constituunt: in quibus notamus valde irregularem figuram & extensionem per nares usque ad orbitam; corpus & apophyses varias, pterygoideam, nasalem & orbitalem: b) sulcum in superiori superficie, cui vomer iungitur; usum, 1. ad formandum palatum, orbitam & sinum maxillarem; 2. ad sustentationem membranæ

palatinæ & uvulæ ; 3. ad vocem.

88. Vltimum five decimum tertium maxillæ huius os, quod impar est, ob qualemcunque figuram Vomer appellatur: in quo situm; substantiam, superius crassam, inferius tenuem; circumferentiam, lamellam duplicem cum interiecto spatiolo, connexionem, septi narium compositionem, quod anterius, cartilagineum; posterius, osseum, ex vome-

re

b) vid. de hoc offe Winslow in Histor. Acad. Reg. Scient. An. 1720. & Cant. pag. 20. Tab. 5. fig. 9. & 10.

a) Santorinus Obs. anat. p. 88. hæc offa non pro distinctis offibus, sed pro apophysibus ossis palati tantum haberi vult. Verum ego ea sæpe distinctissima vidi.

re & processu medio ossis ethmoidis con-

stans, & usum examinamus. a)

89. Restant hic considerandæ magnæ illæ orbitæ, fossæ, in quibus oculi locantur, orbitæ dictæ; quæ componuntur ex concursu septem ofsium, nimirum 1. coronalis, 2. sphenoidei, 3. plani, partis ethmoidei; 4. iugalis, 5. maxillaris, 6. lacrymalis, 7. palatini.

90. In his notamus figuram, principium amplum & fundum angustiorem; loca, ubi musculi oculorum & palpebarum ortum habent, & ubi glandula, caruncula atque saccus

lacrymalis locantur.

91. MAXILLA INFERIOR est magnum il-maxillaine lud os mobile capitis, inferiorem dentium ferior. feriem continens; a cuius mobilitate præcipuum manducationis negotium dependet.

92. In hac consideramus, 1. os ipsum, 2.

dentes.

93. In osse ipso notamus numerum, statum in infante, (ubi ex duobus constat ossibus) magnitudinem, siguram, substantiam; externam sirmam, internam spongiosam; faciem externam & internam, huiusque marginem externum & internam; connexionem, locum ubi in pueris ex duobus ossibus in unum coalescit; & eminentiam posteriorem ad radicem incisorum, pro variorum musculorum insertione; mentum sive genium; apophyses condyloides, cartilagine mobili te-

e) hoc, os partem ossis ethmoidei esse vult Santorinus p. 873 verum & hoc, licet in adultis cum ethmoideo concreverit; in iunioribus distinctissimum demonstrari potest.

tectas a), harumque cum ossibus temporum articulatione; & coronoides, earumque usum; duos angulos, alveolos dentium; foramina quatuor, duos canales efformantia, & transitum vasis & nervis præbentia. Vsus utriusque maxillæ præcipui, sunt manducatio & loquela.

Dentes.

94. Supersunt considerandi DENTES utriusque maxillæ: qui sunt ossa durissima alveolis maxillarum, instar clavorum, insixa: quæ

iunctura gomphosis dici solet.

95. In his confideramus firum, in alveolis profundis; connexionem, ope periostii & gingivarum; colorem naturalem candidum; numerum, viginti octo ad triginta duo, in quavis maxilla xIIII, xv vel xvI, fi numerus est perfectus; divisionem, in incisores quatuor, caninos duos, qui in maxilla superiori oculares vocantur, & molares octo, in quavis maxilla, & dentes sapientia duos. Porro examinamus eorum basin, eiusque substantiam peculiarem duplicem, lapideam sive vitream, & medullarem; radices, modo simplices, ut in incisoriis, caninis & prioribus molaribus; modo duplices, triplices aut quadruplices, ut in molaribus posterioribus. Præterea cavitates illorum, membrana vasculoso nervea investiras 6), & forminula in fingulis radicibus, pro ingressu vasorum, nutritioni & sensui inservientium. Tandem dentium in infantibus ortum,

a) quæ accurate delineata vid. in Morgagn. Adversar, 11, fig. 1. 2. 3.

b) quæ a Ruysebio descripta Thes, Apat, l, p. 48.

& accretionem; mutationem quoque & regenerationem post annum septimum, & quandoque in ipsis senibus; coalitum ac collapsium alveorum in senibus mirabilem, post casum dentium. a)

96. Circa dentes præterea etiam adhuc fingularia ipsis contingentia hic consideranda: ut, quando vel nimis distant, vel inter se b), aut cum alveolis plane concrescunt; quando in palato proveniunt, aut saltem extra seriem vel posituram naturalem.

97. Vsus dentium, 1. cibos comminuere, 2. loquelæ inservire 3. ad pulchritudinem con-

ferre.

98. Foramina capitis eorumque usus, ut me-foramina lius retineantur, coniunctim hic tractabimus, nii. eaque dividemus in interna & externa: interna vocamus, quæ intra cranii cavitatem bene in conspectum veniunt; externa, quæ foris melius patent.

99. Interna maiora numeramus undecim paria, nervis, arteriis & venis cerebri transitum præbentia; & unum impar, scilicet foramen magnum ossis occipitis, medulæspinali potissimum, nervis spinalibus accessoriis, & arteriis

vertebralibus patens.

100. Speciatim vero primum par illorum foraminum, (quod rectius est congeries forami-

num

a) vid. Ruyschii Observat. pag. 107. Simile prorsus caput senile oseum ipse asservo: in cuius utraque maxilla omnes dentes desiciunt, & alveoli toti, quousque alias radices dentium pertingebant, omnino consumti & funditus quanti deleti sunt.

b) Columbus de re anatomica.

num offis cribrofi) filamentis nervorum primi paris, olfactorii dicti, transitum concedit. Secundum in osse sphenoide, nervis opticis & vasis sanguiferis; tertium, inaquale & lacerum dictum, pari tertio & quarto nervorum, ramo primo quinti paris, & pari sexto itemque vasis sanguiferis & emissario receptaculorum dura matris. a) Quartum, in osse sphenoideo, ramum secundum quinti paris, qui per canalem offis maxillaris, mox infra orbitam pergit, & deinde per maxillam superiorem distribuitur, transmitit; quintum vero, five ovale, ramum tertium quinti paris & emissarium duræ matris. b) Sextum, exiguum, admittit arteriam per duram matrem distributam, quæ ramusculos illos ossibus parietalibus inprimit. Septimum, inter sellam equinam & apophysin petrosam, nihil transmittit, fed dura matre claufum est, eique arteria carotis incumbit. Per octavum foraminum par intrant arteria carotides interna, hinc foramen caroticum dici potest, & simul nervus intercostalis egreditur. Hoc foramen canalis est varie inflexus; quo fit, ut in vivis nimius sanguinis imperus in cerebrum multum infringatur. Per nonum, in osse petroso, nervus auditorius; per decimum, inter os petrofum & occipitale, quandoque in duo divisum, par vagum & sinus laterales dura matris, una cum nervo spinali egrediuntur. Per undecimum, (quod nonnunquam quoque duplex) in osse occipitis, iuxta oras foraminis magni, par nervorum nonum linquale dictum, exit.

a) Santorinus Obs, anat. p. 75.

b) ibid.

dam foraminula sape occurunt: quorum unum restectit ramulum nervi auditorii ad duram matrem; reliqua, vasa sanguisera ad labyrinthum sive organum auditus internum transmittunt. Denique singularis excavatio ossum cranii ob sinus dura matris est observanda; quæ incipit a soramine cœco ante cristam galli, per medium ossis frontis, infra suturam sagittalem ossum bregmatis, ad medium ossis occipitis excurrens, se dividit in duas, quæ horizontaliter utrinque in osse occipitis & parte bregmatis antrorsum abit, postea singulari slexione descendit ad soramen decimum, ubi sinus laterales in venamingularem se exonerant.

102. Externa, in offe frontis, duo funt propria, mox supra orbitam, supraorbitalia dicta, maximam partem nervi ophthalmici Willisii transmittentia: quorum loco sæpe tantum incifura quædam superficialis adest; & quatuor, communia cum ossibus planis sive papyraceis in orbita, duo in quovis latere, quæ nervulos & vafa ad finus offis ethmodis transmittunt. In parietali unum pro transitu venæ e cute cranii in sinum sagittalem duræ matris, vel e sinusagittali ad venas capitis externas: quod vero, quia sæpe deest, a multis prorsus omittitur. In quovis offe temporum communia tria: quorum primum est foramen iugale, pro transitumusculi crotaphitis; alterum ampla fovea, pro finu venæ iugularis; & tertium ductus Eustachii, inter os petrosum & sphenoides, ab ore ad aurem internam ducens (§. 68). Propria, e-

tiam tria: 1. meatus auditorius; 2. Aquaductus Fallopii, inter processum mastoideum & styloidem, portionem duram nervi auditorii transmittens; 3. post apophysin mastoidem, pro ingressu venæ in sinum lateralem; vel e sinu laterali in venas occipitis. a) In occipitali duo, quæ canales formant, post apophyses condyloideas, pro transitu venarum vertebralium in sinus laterales duræ matris : quæ vero foramina modo alterum, modo ambo in multis craniis deficiunt. In sphenoideo, præter internaiam descripta, & aperturas sinuum in nares, communia cum ossibus palati, quæ sunt aperturæ narium ad fauces : itemque canalem novum in parte suprema processium pterygoideorum, pro novi emissarii transitu. b) In ethrnoideo 1. communia cum osse frontis in interiori latere orbitarum, modo iam indicata; & 2. aperturæ sinuum ethmoidalium in nares. Quibus 3. addi potest for aminulum cacum ante cristam galli, cum osse frontis commune; quod pro firmiori nexu duræ matris, & speciatim sinus longitudinalis inservit; Imo secundum nonnullos ductum transmittit, cum venis nasi communicantem.

maxilla-

103. Foramina in maxilla superioris osse maxillari, 1. post priores dentes incitores, palatinum anticum dictum, in nares hians; in viventibus vero & cadaveribus membrana palati ita clau-

6) Santorin, Obs. anat. p. 75.

a) Hanc sinuum cum venis externis communicationem primum notasse Lyserum, affirmat Bartholinus Anat. Reform, p. 463.

clausum, ut nulla in ore apertura conspici, & nihil, quantum hactenus observare potui, transmittere queat a), atque, dum per hunc canalem membrana oris iungitur membranæ narium, pro firmiori illius nexu cum palato inservire videtur. 2. infraorbitale, nervis quinti paris patens; 3. post dentes molares posteriores : per quæ vasa & nervi ad sinus maxillares ingrediuntur; 4. incisura in latere exteriori fundi orbitæ communis cum osse sphenoideo, pro transitu vasorum ad nares & oculos; s. canalis nasalis, communis cum osse unguis; 6. aperturæ sinuum in nares; & 7. palatinum posticum, commune cum ossibus palati, nervos ad palatum transmittit. In offe iugali, 1. commune sive iugale; 2. proprium, modo simplex, modo duplex, pro transitu nervi. In osse palati, præter commune modo descriptum, adhuc proprium ubi iungitur cum processibus pterygoideis, pro nervorum tranfitu ad palatum.

pro arteriæ, venæ & nervi ingressu in substantiam maxillæ, pro ipsius & dentium nutritione; & duo in facie externa, pro exitu corundem vasorum in gingivas & mentum.

105. Si forte hincinde in capitis offibus ad-

⁸⁾ Plerique anatomici recentiores liquidum per hunc canalema ex naso in os influere sustinent, arque hanc ob caussam eum Stenonis transitum a naribus ad palatum vocant, qui etiam in capite osseo satis apertus & amplus apparet. Verum alias tam angustus, ut neque in vivo, neque in cadavere eum in os hiare, aut setam transmittere, unaquam deprehendere potuerim.

huc alia foraminula reperiuntur, vel extraordinaria funt, (ut quandoque contingit) vel vasculis pro nutritione ossum ingressum concedunt.

os byoides. 106. Ad capitis ossa adhuc referri solet os, basi linguæ inhærens, & propterea linguale, vel ob figuram literæ græcæ v, ypsiloides five HYOIDES, item bicorne dictum. Nullum aliud os tangit, & in iunioribus ex tribus constat frustis mobilibus, basi scilicet, mediam partem occupante; & duobus lateralibus, cornubus dictis, quibus lingua connascitur. In adultis vero ad iuncturam corum cum basi sæpe duo adhuc alia, valde exigua, a multis neglecta, seminis tritici fere figura, reperi, (quæ triticea inde dici possunt) quibus ligamenta iunguntur, quorum ope adhærent processibus styloideis. In his ligamentis quandoque, sed rarissime, adhucalia ossicula reperiuntur; hinc factum est, ut Vesalius, qui sex in eis vidit, aliique, undecim frusta ossis hyoidis numerent; fed immerito. Infervit hoc os linguæ pro firma basi, musculique varii, qui tam ad linguam quam laryngem movendam faciunt, ei inferuntur.

laryngis of-14.

107. Quia cartilagines laryngis quatuor quandoque in senibus ex parte ossex fiunt, nimirum thyroides, cricoides, & dua arytanoides: hinc aliquo modo ad ossa referri possunt. Quoniam vero eorum natura & usus melius intelliguntur, quando recentes, quam quando exficcatæ, plura de iis hic non dicemus, sed ubi de pulmone agemus, & nunc ad ossa trunci examinanda progredimur. DE

DE OSSIBVS TRVNCI.

108. TRVNCVS, tanquam secunda pars see- Haer paragraphus leti, constat ex spina dors, ossibus pectoris, os explipes de 1900 contrating

ossibusque innominatis.

vocatur columna illa ossea, flexilis, a capite ad anum usque extensa, ex vertebris potissimum et osse sacro constans, ac spinalem medullam continens.

110. Hanc consideramus primo generatim,

deinde speciatim.

men, figura quasi pyramidalis a), & fere ut litera sinflexa; huius figuræ ratio, connexio, & usus.

112. Speciatim vero perpendenda divisio spina in collum, dorsum, lumbos, os sacrum &

coccygis.

ex vertebris sive spondylis: in quibus nunc rursus quædam in universum, quædam sigillatim monenda.

da sunt numerus, viginti quatuor; & in qualibet basis sive corpus, (quod anterius & ad latera convexum est, posterius sinuatum, pro spinæ medulla recipienda, substantiamque habet spongiosam, tenui lamella ossea cinctam) apophyses primo duæ, e parte posteriori corporis provenientes, ex quibus mox aliæ septem, nimirum una spinosa, duæ transversæ, duæ

C 3 supe-

a) vid. de hac Winslow in Hist. Acad. Reg. Scient, A. 1720. in Memor. pag. 456. edit. Amstel.